

Juegos secretos

Little Children, Todd Field (2006)

En un tranquil barri residencial un nou veí desencadena el desig i les contradiccions de les dones avorrides que comparteixen amb ell parc infantil i els jocs de la mainada

Res de nou a «subúrbia»

Todd Field és un director d'adaptacions literàries. El seu primer curt *Delivering* (1993) i la seva excepcional *En l'habitació* (2001) eren adaptacions de l'escriptor Andre Dubus, un àcid cronista de la quotidianitat.

Possiblement aquest itinerari inicial ha condicionat el fet que en aquesta ocasió també hagi triat una novel·la per adaptar-la al cinema. En aquest cas, Tom Perrotta n'és l'autor i també signa com a coguionista, però el to de la pel·lícula encara ens deixa sentir les influències de Dubus.

Tot i que la postmodernitat cinematogràfica ha volgut trencar els condicionaments del gènere; si ens posem a fer memòria, trobarem tot un seguit de títols que tenen molt en comú amb l'obra que avui presentem. Obres que segueixen l'estela del mestre Robert Altman i la seva incontestable *Short Cuts*, basada en els contes curts de Raimon Carven i que tenen els seus

màxim exponent en *Magnolia* de Paul Thomas Anderson o *American Beauty* de Sam Mendes.

Tota una filmografia del tedi i l'avorriment més absolut. Un repertori de vides totalment previsibles i pautades amb les cartes marcades i sense possibilitat de canvi; tan arquetípiques que produeixen un efecte «anti-identificació», ja planificat per tal de protegir l'espectador d'una depressió flagrant després de la seva visió.

Una filmografia que pretén fer evidents els mecanismes del control social i les seves conseqüències en els individus més febles.

Field i Perrotta dibuixen una situació de partença un xic tramposa. Sarah (Kate Winslet) és una mestressa de casa amb inquietuds que no se sent integrada en la comunitat de senyores que representen uns papers perfectament intercanviables. Brad (Patrick Wilson) és també un tipus rar perquè en lloc de treballar divuit hores, com tot cap de família, com Déu mana, té

cura del seu fill i fa de «senyor de casa seva». Amb aquestes quatre pinzellades, Field ens dibuixa un parell d'éssers estranys i fora de context que, ràpidament, són identificats pel seu entorn i vigilats atentament per tal que res escapi a les bones formes i costums de la comunitat.

Una altra Bovary?

Potser del que més peca Field en aquesta segona pel·lícula, a diferència de la primera, és haver perdut aquell punt de contenció i subtileza que tenia *La habitación del hijo*, on l'espectador tenia molt per construir, per endevinar i, fins i tot, per sentir.

En canvi, en aquesta obra, se sent impel·lit a dibuixar-nos massa ràpid i massa clar el paper de Sarah. Així, en una reunió del club de lectores del barri, mentre es comenta Madame Bovary, ella decideix defensar la protagonista de Flaubert davant la mirada atònita de la resta de «senyores», que consideren molt censurable la seva conducta i, de retruc, comencen a sospitar que la seva adorable veïna potser no és una

companyia massa recomanable per a persones de tan recta moralitat com elles.

Passa quelcom similar amb el personatge de Brad. En un primer moment, és l'home que totes poden desitjar. Sembla l'home perfecte: alt, guapo, afectuós i atent amb el seu fill. Quan acaba la jornada domèstica, estudia dret, però, de sobte, esdevé un individu frívol i capriciós que deixem de desitjar –en el cas de les senyores, es clar–, perquè se'ns mostra infantil i mancat d'interès.

El mateix procés es repeteix amb altres personatges com el marit de la Sarah o la dona d'en Brad, que passa de ser una professional freda i calculadora dedicada només a la TV a convertir-se en una autèntica santa amb noms i cognoms. Aquest gir en els perfils dels personatges de forma tan ràpida no deixa de fer un cert tuf a trampa, però, malgrat tot, la pel·lícula té moments absolutament impagables. Així l'escena en què Jackie Earle Haley, segons anuncia la televisió, recentment, ha acabat la seva condemna per delictes sexuals i torna al barri, es banya en la piscina de la comunitat en un clar homenatge a *Tiburón* (1975), nedant sol a l'aigua mentre els veïns fugen aterrits.

Tanmateix, *Juegos secretos* és una pel·lícula molt recomanable. Deixa satisfet l'espectador perquè torna a posar en crisi una quotidianitat basada en la repetició d'esquemes i el control social que, tard o d'hora, ens acaba pesant a tots. A més a més, el gir final, tot i que és un xic artificios, no és, ni de bon tros, el que podríem esperar i l'efecte sorpresa, ben construït, sempre és lloable. A la fi s'agraeix un punt just de nihilisme, que no permet ni tant sols la lluita dels dissidents perquè, està clar, que la batalla de Sarah i Brad està guanyada des del principi de la banda dels defensors de la moralitat i el bé públic.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Todd Field
Productor: Albert Berger, Ron Yerxa i Todd Field
Guió: Todd Fiel i Tom Perrotta, basat en la novel·la de Tom Perrotta
Muntatge: Leo Trombetta
Fotografia: Antonio Calvache
Vestuari: Melissa Economy
Música: Thomas Newman
Nationalitat: Estats Units
Durada: 89 minuts

Actors

Kate Winslet: Sarah Pierce
Patrick Wilson: Brad Adamson
Jennifer Connelly: Kathy Adamson
Noah Emmerich: Larry Hedges
Jackie Earle Haley: Ronald James McGorvey
Gregg Edelman: Richar Pierce
Sadie Goldsein: Lucy Pierce
Phyllis Somerville: May McGorvey
Ty Simpkins: Aaron Adamson

Filmografia

2006
Little Children
2001
In the bedroom